

Büyük Mücadele Vaaz Serisi

Vaaz 48: Kötülüğün Kökeni

Bazı insanlar şöyle bir soru soruyor: “Allah, güç, bilgelik ve sevgide mükemmel olursa dünyada neden kötülük var?” İyi bir soru. Fakat çeşitli cevaplar duyuyoruz.

Birleri, “Her şeyin bir zıddı olması lazım.” diyor. “Nasıl ışığın karşıtı olan karanlık varsa, iyiliğin de zıddı gerekiyor. O da kötülük. Birinin varlığı, diğerinin de varlığını gerektirir” diyorlar.

Kadim Çin felsefesinde yin ve yang, bir düalizm kavramıdır. Bu felsefede karşıt ve bazen muhalif güçler, aslında birbirine bağlı, birbirine tabi ve birbirini tamamlayan güçlerdir ve birbirine neden olur.

Peki bu felsefe doğru mudur? Nasıl bilebiliriz?

İnsanlık tarihi boyunca, dünyanın yaratılışını gözetken bir kişi ortaya çıkmamıştır. Yok. O yüzden dünyamızın kökeni konusunda, felsefeler ve fikirler ağaçlar kadar çoktur. Peki güvenebileceğimiz bir bilgi kaynağımız var mı? Var.

Tevrat’taki Yaratılış kitapçığı, Musa tarafından yazılmıştır.

2. Petrus 1:21 Çünkü peygamberlik hiçbir zaman insan isteğiyle gelmemiştir; ama Allah’ın kutsal adamları, Kutsal Ruh tarafından yöneltilmiş olarak konuştular.

Peygamber Musa, dünyanın yaratılışına tanık olan Kutsal Ruh tarafından yöneltildi ve şöyle yazdı:

Yaratılış 1:2 Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı’nın Ruh u suların üzerinde dalgalanıyordu.

Peki, Kutsal Kitap yin ve yang düalizmini onaylıyor mu?

Yaratılış 1:31 Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu.

Her şey çok iyi olmuştu. Ölüm yoktu, kötülük yoktu. Yin ve yang düalizminin yeri yoktu hikâyede.

Romalılar 5:12 Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.

Adem, Yaraticısı’na isyan ettiği zaman, kötülük dünyaya girdi. Başlangıçta kötülük bir gerçek değildi. Kutsal Yazılar yin ve yang düalizmini desteklemez. Lütfen, insanların icat ettikleri milyonlarca uyduruk fikri ve felsefeyi Kutsal Yazılar’ın yanına koymayın. Yerleri yoktur. Tek gerçek kaynağımız Tanrı’dır.

Yasa’nın Tekrarı 29:29 “Gizlilik, Tanrımız RAB’be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir.”

Bazı insanlar o kadar şüpheçiler ki, kafaları Kutsal Kitap'taki en açık gerçeklere kapalıdır. Başkaları ise, Kutsal Kitap'ta gösterilmeyen kavramları incelemek isterler, bir çözüm bulamayınca, Kutsal Yazılar'ı reddederler.

Ellen White, günahın kökeni konusunda Büyük Mücadele kitabında, kısa ve net bir şekilde durumu şöyle özetledi:

Günahın kökenini, varoluşu için bir neden belirtebilecek şekilde açıklamak imkânsızdır. Ancak günahın hem kökenine hem de nihai yok edilmesine ilişkin olarak, Allah'ın kötülük sorununu her ele alışındaki adaletini ve iyiliğini tümüyle sergileyecek kadar bilgi edinilebilir. Kutsal Yazı'da, Allah'ın hiçbir şekilde günden sorumlu olmadığı; ilahî lütfun keyfi bir şekilde geri çekilmediği ve ilahî yönetimde isyana neden olacak herhangi bir kusur olmadığı, başka hiçbir konuda verilmeyen bir açıklık ile öğretilmektedir. Günah, varlığı hakkında hiçbir neden belirtilemeyen bir davetsiz misafirdir. Gizemli ve anlaşılmazdır; ona mazeret bulmak, onu savunmak olur. Onun için bir mazeret bulunabilse ya da varlığının nedeni gösterilebilse, günah olmaktan çıkardı. Günaha dair elimizdeki tek tanım, Allah'ın sözünde verilen tanımıdır; “yasaya karşı gelmek” demektir; ilahî yönetimin temelini oluşturan muazzam sevgi yasasıyla savaş halindeki bir ilkenin hayata geçirilmesidir. 497-498.

Günah ortaya çıkmadan önce evrende huzur ve neşe vardı. Mesih olan Tanrı'nın Söz'ü, Tanrı'yla bir idi. Tanrı, dünyayı ve her şeyi Söz aracılığıyla yarattı.

Yuhanna 1-3 Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. 2 Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. 3 Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'suz olmadı.

Melekler, Tanrı'ya ve Mesih'e eşit olarak hizmet verdiler.

Özverili sevgi, Tanrı'nın karakteri ve hükümetinin temelidir. Herkesin mutluluğu ve güveni, herkesin bu yasaya uyumluluğuna tabidir. Tanrı, sadece sevgiden kaynaklanan hizmetten hoşnut olur. Zorlama hizmeti kabul etmez. Sevgiyi sevgi yapan, özgürlüktür. Özgürlük olmasaydı, insanlar ve melekler sadece robotlar veya köleler olurdu. Cennet, cennet olmazdı. İnsanlar, Tanrı'nın karakterini takdir ettikleri için Tanrı'ya istekli hizmet etsinler diye Rab, akıllı yaratıklarına özgür irade verdi. Fakat evrende bu özgürlüğü suistimal eden biri vardı.

Kutsal Kitap'ta Sur Kralı için bir ağıt yazılmıştır. Fakat bu ağıt okununca sadece bir dünyasal kral ile ilgili olmadığı belli oluyor. Ağıt, aynı zamanda göksel gerçekleri yansıtıyor.

Hezekiel 28:12-15 “İnsanoğlu, Sur Kralı için bir ağıt yak. Ona diyeceksin ki, ‘Egemen RAB şöyle diyor: “ ‘Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi. 13 Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin. Yakut, topaz, aya taşı, sarı yakut, oniks, yeşim, lacivert taşı, firuze, zümrülle, çeşit çeşit değerli taşla bezenmiştin. Kakma ve oyma işlerin hep altındandı. Bunlar yaratıldığın gün hazırlanmışlardı. 14 Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak seni oraya yerleştirdim. Tanrı'nın kutsal dağındaydın, yanan taşlar arasında dolaştın. 15 Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun.’ ”

Sur kralı, Aden bahçesinde bulunmamıştı. Kim Aden'deydi? Şeytan, yılan kılığına bürünmüş olarak oradaydı. Sur kralı, Tanrı'nın meshedilmiş koruyucu Keruvu oldu mu hiç? Olmadı. Bilmeyenler için söyleyelim: koruyucu keruv, Allah'ın tam yanında hizmet veren meleklerden biridir. Yaratılmış bir kişi için daha yüksek mevki yoktur. Yaratılıştta bu koruyucu keruvun hiç eksiği yoktu. Fakat sonra, onda kötülük bulundu. Rab, bu kötülük için sorumlu değildi.

Hezekiel 28:17 Güzelliğinden ötürü gurura kapıldın, görkeminden ötürü bilgeliğini bozdun. Böylece seni yere attım, kralların önünde seni yüzkarası yaptım.

Bu keruv, güzelliğinden ve bilgeliğinden dolayı gurura kapıldı. Yolunu kaybetti.

Hezekiel 28:6 Bu yüzden Egemen RAB şöyle diyor: Madem kendini Tanrı gibi bilge sandın,

Yeşaya 14:13-14 İçinden, "Göklere çıkacağım" dedin, "Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım; ilahların toplandığı dağda, Safon'un doruğunda oturacağım. 14 Bulutların üstüne çıkacak, kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım."

Parlak Yıldız adlı bu keruv, kendisinde artık bencillik besliyordu. Daha önce evrende bencillik hiç olmamıştı. Yeni bir şeydi. Tanrı'nın Oğlu olan Mesih, Parlak Yıldız'la konuştu. Mesih, ona bencilliğin sonucunun sadece kötülük ve yıkım olduğunu anlattı. Fakat Parlak Yıldız, Mesih'i kıskandı. Çünkü Tanrı dünyayı ve bütün evreni Mesih aracılığıyla yaratmıştı. Mesih'e kulak vermedi. Kendi kendisine "Neden Mesih, Parlak Yıldız'dan üstün sayılıyor" diye sordu.

Parlak Yıldız, cennette melekler arasına nifak sokmaya başladı. Cennetteki düzenin, aslında meleklerin özgürlüğünü kısıtladığını ima etti. Meleklerin, kutsal oldukları için, yasaya ihtiyaçları olmadığını ileri sürdü. Doğal olarak doğru olanı yaparlardı diye fikrini savundu. Parlak Yıldız, daha onur ve güç arayarak kendisini yüceltmeye çalışmadığını söyledi, daha ziyade bütün cennetteki sakinlerin daha fazla özgürlük ile daha yüksek varoluş seviyesine geçeceklerini ileri sürdü. Mesih'in daha yüksek mevkide olmasını, Parlak Yıldız, kendisine bir adaletsizlik olarak ilan etti.

Tanrı Parlak Yıldız'a çok sabretti. İlk olarak Parlak Yıldız, Tanrı'nın iyiliği konusunda şüpheler ekmeye başladığı zaman bile, yanlış iddiaları sürdürdüğü zaman bile, Tanrı onu yüksek konumundan indirmede. Ters bir ruh daha önce ortada olmamıştı ve melekler, Parlak Yıldız'ın kendisi dahi, bu işin nereye gittiğini bilemedi. Keruv mevkiini terk ettiği zaman, Parlak Yıldız tövbe etseydi, görevine geri getirilebilirdi. Tanrı onu çok kere tövbeye çağırdı. Fakat af sunularına kulak vermedi Parlak Yıldız, Yaratıcısı'na karşı yüzde yüz isyana devam etti.

Parlak Yıldız, yani Şeytan, meleklerden sempati toplamaya başladı. Allah'ı adaletsizlikle, kendisine saygısız davranmakla ve özgürlüğünü kısıtlanmakla suçladı. Şeytan, İsa Mesih'i kendisini alçaltmaya çalışmakla itham etti. Kendisine katılmayan melekleri eşitsizliğe kayıtsız olmakla suçladı. Şeytan, göze hemen çarpmayan bir şekilde çalıştı. Tanrı'nın niyetleri ve hedefleri konusunda ektiği şüphe ve suçlamalar çok etkiliydiler. Pek çok melek başkaldırıya katıldı. Şeytan, davasında çok meleşti ikna ettiği için dünyaları kendi tarafına katabileceğini düşündü.

Günah daha önce olmamıştı. Melekler, günahın doğasını ve Tanrı'nın yasasını kenara koymanın sonuçlarını öngöremediler. Şeytan, Tanrı'nın hükümetini adaletsizlikle suçlarken kendi kuracağı hükümetin daha iyi olacağını ileri sürdü.

Bu günah durumuyla uğraşırken Rab sadece gerçek ve doğruluğa başvurabilir ancak Şeytan aldatmaları ve yağcılığı kullanabilir. Şeytan, Tanrı'yı, bütün yaratıkları, itaat etmelerini ve boyun eğmelerini gerektiren yasa altına koyarak, Kendisini yüceltmeye çalışmakla itham etti. Bu doğru olabilir mi? Bir şüphe, bir kişinin aklının ucunda bile kalsa, özverili sevgi yasası tehdit altında demektir. Herkesin önünde, Tanrı yasasının mükemmelliğinin ve adaletinin gösterilmesi gerekiyor. Baştan itibaren Şeytan, isyan etmediğini söyledi. Şeytan'ın gizli amacının maskesinin çıkarılması gerekiyor. Bu da, zaman gerektiriyor. Bir süreliğine Şeytan'a, istediği hükümeti sürdürme izni verilecekti.

Vahiy 12:3-4 Ardından gökte başka bir belirti görüldü: Yedi başlı, on boynuzlu, kıızıl renkli büyük bir ejderhaydı bu. Yedi başında yedi taç vardı. 4 Kuyruğuyla gökteki yıldızların üçte birini sürükleyip yeryüzüne attı.

Vahiy 12:7-9 Gökte savaş oldu. Mikail'le melekleri ejderhayla savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. 8 9 Büyük ejderha -İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan- melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı.

Rab Şeytan'ı baştan yok etseydi, günahı ve isyanın sonuçlarını hiç görmemiş olan melekler, Tanrı'nın Şeytan'ı yok etmesiyle, Tanrı'nın ihsanını ve adaletini anlayamazlardı. Akıllarında bir şüphe kalırdı. Sevgiden değil korkudan hizmet verirlerdi. Bu şüphe, Tanrı'nın yasasının güzelliğini bozardı. Tanrı'nın yasası, sevgi üzerinde kurulduğu için herkesin Tanrı'nın ve yasasının adil ve doğru olduğunu görmesini gerektirir.

Şeytan, ilkelerini, marifetlerini, bu dünyada ortaya koydu. Bu dünya, evrenin ders kitabı oldu. Herkes, bilse de bilmese de, tanısa da tanımasa da, bu büyük mücadelede rol oynuyor. Herkes, hayatlarıyla ya Tanrı'nın yasasına oy kullanıyor ya da Şeytan'ın yasasına oy kullanıyor. Hayatımızda Tanrı'nın On Emir'ini ya kabul ediyoruz ya da reddediyoruz. Hangi taraftan yanasınız? Ya Tanrı'nın özverili sevgi yasasını seçeceksiniz ya da bencillik yasasını seçeceksiniz, başka çare yok.

Bir gün Allah bütün günahı ve günahkârları yok edecek. Rabb'in evreni, tekrar günahsız olacak. Günah sonsuza dek devam etmeyecek. Günahkârları yok eden Rab adil midir? Bu, son derece önemlidir. Şüphe varsa, isyan bitmiş olmayacak. O yüzden yargı, büyük mücadelenin en önemli unsurlarından biridir.

Pek çok kişi için, bu dünyanın savaşları, sefaleti, adaletsizliği ve gün geçtikçe artan merhametsizce cinayetleri bir sırdır. "İnsanlar, bu şeyleri nasıl yapabilir?" diye soruyorlar. Hele bu bilgi çağında. Fakat büyük mücadelede iki ilkenin birbiriyle savaş yaptıklarını görebiliriz. Her suçun arkasında Şeytan var, insanları kötüye kışkırtıyor. Neden? Şeytan yok olacağını gayet iyi biliyor. Çarmıhta, Şeytan'ın İsa'ya karşı kin ve nefreti ortaya konuldu. Şeytan'ın kıskançlığı maske altından gün ışığına çıktı. Tanrı'nın kayıp günahkârlara yönelik sevgisi ortaya konuldu.

Şeytan yok olacak. Hırsını Tanrı'dan çıkaramaz. O yüzden Tanrı'nın sevdiği yaratıklarını yok etmeyi seviyor. Her cinayette, her savaşta Şeytan, insanları yok etmeye çalışıyor.

Tanrı'nın yasasına isyan eden herkes, büyük mücadelede Şeytan'dan yanadır. Onlar da yok olacak. O yüzden Şeytan, insanları sürekli Tanrı'nın yasasını ihlal etmeleri için kışkırtıyor. Siz de Tanrı'nın yasasını her bozduğunuzda, Şeytan'a oy veriyorsunuz.

Çok kişi, Tanrı'nın yasasının çarmıhta yürürlükten kalktığını ileri sürüyor. Bilseler de bilmeseler de, bu fikir ile Şeytan'ın suçlamalarına katılıyorlar. Şeytan, her zaman Tanrı'nın yasasında bir eksik olduğunu ileri sürüyor. Tanrı'nın yasasının değiştirilmesi mümkün olsaydı, Şeytan, isyan içinde kurtulabilirdi. O halde Rab sadece yasayı ve cezasını değiştirsin ve günahkâr da günahında kalsın. Hayır. Bu imkânsız. Rabb'in yasası değiştirilmez, çünkü yasa Kendi karakterini yansıtır.

Hristiyanlık hariç her hangi bir dini, felsefeyi kabul edebilirsiniz, kimse önem vermez, bir şey söylemez. İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul edenler, Şeytan'ın kıskançlığını uyandırır, kendilerini şiddetli bir baskı altına koyarlar ve dünyanın nefretini ve kinini kazanırlar. Bir kişinin Hristiyanlığa geçmesi, kendisine ölüm cezasını kazandırır. Neden, sadece bir fikir seçimi için bu kadar sert bir tepki var? Çünkü Şeytan, İsa Mesih'i kıskanıyor ve O'ndan nefret ediyor da ondan. O yüzden İsa Mesih'in ilahlığı büyük bir tepki topluyor.

Fakat Hristiyanlık deyince, popüler Hristiyanlık'tan bahsetmiyorum. Popüler Hristiyanlık'ta Tanrı'nın yasasına aykırı her şey var: savaş, evlilik dışı cinsel ilişkiler, cinayet, sefahat, bilmem ne. Böyle Hristiyanlık'tan bahsetmiyorum.

2. Timoteus 3:12-13 Mesih İsa'ya ait olup Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürmek isteyenlerin hepsi zulüm görecektir. ¹³ Ama kötüler ve sahtekârlar, aldatarak ve aldanarak gittikçe daha beter olacaklar.

Büyük mücadele kavramını anlayamazsanız, Kutsal Yazılar'ı ve dünyadaki olayları doğru bir şekilde anlayamazsanız. Büyük mücadele, Kutsal Kitap'ın sergilediği dünya bakışıdır. Bu mercek aracılığıyla gerçeği anlayabiliriz. Bu konuyu daha derin incelemek için herkesi buraya çağırıyorum.